

LOUISE MILLAR

Een goede moeder

 DE KERN

In 1962 was muzikleraar Frano Selak uit Kroatië passagier in een trein die ontspoorde en in een rivier stortte, waarbij zeventien mensen om het leven kwamen.

In 1963 werd hij uit de deur geblazen van het eerste vliegtuig waarmee hij ooit had gevlogen en kwam hij terecht boven op een hooiberg. Bij het ongeluk kwamen negentien mensen om.

In 1966 stortte een bus waar hij in zat in een rivier. Vier mensen verloren het leven.

In 1970 vloog Frano Selaks auto in brand toen hij ermee over de snelweg reed. Hij wist te ontkomen vlak voordat de auto explodeerde.

In 1973 vloog zijn auto weer in brand bij een bizar ongeval en verschroeide hij bijna al zijn haar.

In 1995 werd Frano Selak aangereden door een bus.

In 1996 botste hij frontaal op een vrachtwagen en stortte zijn auto van een steile rotswand van ruim 90 meter hoog.

En toen, hij was al dik in de zeventig, won Frano Selak 750.000 euro in de loterij.

Toen het kind die zondagochtend wakker werd, was het ding daar gewoon, naast het raam, alsof het er altijd al was geweest. Het was midden in de nacht gekomen, geruisloos, zonder ophef. Het glipte stilletjes tussen het hobbelpaard met het rode zadel dat opa uit hout had gesneden en het hoopje kleren van de vorige dag, waar de natte klei van de beboste heuvels buiten het huis in een harde koek langs de zomen was opgedroogd.

Het gleed langs het kleine kastje met de planken vol boeken en de sneeuwbol waar een berg in zat, langs de koekoeksklok die tante Nelly uit Oostenrijk had meegebracht, puntig en vol dreiging.

Het kind knipperde met zijn ogen.

Misschien was het gewoon een schaduw van het schrale ochtendlicht dat onder de dichtgetrokken slaapkamergordijnen doorsijpelde?

Een stuk trui of een broekspijp die griezelig verdraaid was?

Twee keer knippen, drie keer... En open...

Nee. Het zat er echt. Groter dan de vorige keer. Nog woedender zelfs, met een wijd open bek. Een bundel licht viel door de gordijnen over het dekbed en wees ernaar als een dolk. De lucht in de slaapkamer voelde kil.

Het kind greep zich vast aan het dekbed en keek om zich heen. De klok gaf 6:34 aan. Er was nog niemand op. Dan was er tenminste tijd om na te denken.

Het kind kwam langzaam onder het warme dekbed vandaan, liet zich op de grond glijden en dook ineen, alsof het ding op het punt stond hem aan te vallen.

Het leek groter te worden terwijl het kind voorzichtig dichterbij kwam. Tot ze ineens oog in oog stonden en het zijn koude gif spuwde.

Het kind haalde zwaar adem. Het was zo veel groter dan de vorige keer. De kaken waren wijd opengetrokken, waardoor een piepkleine witte vlek diep in de bek zichtbaar was. Daar kwam het gif vandaan.

Dat was nieuw. Die kleine witte vlek.

Het kind ademde niet meer uit, ook al was het dat niet van plan. Dat leek even te helpen: om zijn adem binnen in zich te houden, alsof de tijd daarmee te beheersen was. Als er geen adem was, geen wegtikende seconden, zou de tijd stilstaan. Toch?

Er zou niets gebeuren.

Daar zou moeder wel voor zorgen.

De klok tikte in de stilte van de kamer. Daar, op de heuvel, anderhalve kilometer van de dichtstbijzijnde weg, was niets anders te horen.

Tien, elf, twaalf, dert-

Het had geen zin. De longen van het kind protesteerden.

In paniek liet het kind zijn adem los en rende door de halfopen slaapkamerdeur om met één oog om het hoekje te gluren.

Het was stil op de gang. Het licht dat er was, werd steeds vager zodat de keukendeur aan het andere eind nog maar een vage schaduw was. Drie deuren verderop zat moeders slaapkamer stevig dicht. Een zacht gesnurk uit het kleine kamertje naast die van het kind bevestigde dat vader niet bij haar lag.

Het kind keek wanhopig voor zich uit door het glas-in-loodraam dat over de hele breedte van het lange, gelijkvloerse chalet liep. Vader zei dat het raam daar zat omdat mensen het uitzicht op de achterliggende bergtoppen zo mooi vonden. Dat mensen hen zouden benijden om een huis met zo'n ongelofelijke ligging.

Maar die mensen hoefden hier niet te wonen.

De drang om de deur uit te rennen naar een veilige plek in de bossen op de heuvel werd getemperd door de angst voor het bos zelf. De donkere open plekken en de in elkaar gevlochten takken die je zo graag naar binnen zogen en rondtolden tot je niet meer wist waar je was.

Het kind trok zich terug in de slaapkamer en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Er moest een oplossing zijn. Wat dan ook.

Op de grond lag de badjas van de vorige dag.

In een impuls boog het kind zich voorover en gooide hem, alsof hij gloeiend heet was, over het hobbelpaard. Als je aan de hoeken trok, kon je hem bijna helemaal afdekken. Je kon zijn kille gif gevangen houden onder een gordijn van flanel.

Wat moest je anders?

Anders werd het vandaag net als gisteren, maar dan nog veel erger.

1

Het was zo'n dag dat je geen idee had wat er aan de hand was. Alleen dat er iets onverwachts was gebeurd. Dat kon je aflezen aan de ongebruikelijke wolk donkere rook die boven de M40 hing, de caleidoscopische ophoping van auto's die schitterden onder de verder blauwe hemel, en aan de manier waarop grote mensen hun hoofd uit het raam staken om te zien wat er verderop gebeurde.

Jack schopte zijn voetbalschoenen tegen elkaar aan op de achterbank en voelde zich wagenziek. 'Waar zijn we?'

'We zijn er bijna. Jemig, duvel toch op! Dat snap je toch niet, zulke...?'

Hij keek op en zag zijn moeder woedend in de achteruitkijkspiegel blikken. Achter hen trok een vrachtwagen met grommende motor op tot pal achter hun achterbumper.

'Hij?'

Kate schudde boos haar hoofd. 'Hij rijdt bijna tegen me aan,' zei ze woest en ze zette haar richtingaanwijzer aan en zocht naar een lege plek in de baan naast hen.

Jack wreef over zijn gezicht, dat nog altijd rubberachtig en rood was van het hollen over het voetbalveld. De lucht van de warme meimiddag die door het raam naar binnen waaide rook smerig vanwege de uitlaatgassen, terwijl het drie rijen brede verkeer zich tevergeefs een weg naar Oxford trachtte te banen.

'Ik kan zijn koplampen niet eens meer zien.'

Jacks maag kromp ineen. Zo werd de misselijkheid nog erger. Hij liet zijn blik weer op zijn computerspelletje vallen. 'Mam, chill. Ze hebben waarschijnlijk sensoren of zo, zodat hij weet dat hij bijna ergens tegenop botst.'

‘O, ja?’ Ze gebaarde naar een piepkleine auto in de middenbaan die naar haar knipperde dat ze ertussen mocht. ‘De oudere vrachtwagens ook?’

‘Hm?’ antwoordde hij terwijl hij op een knopje drukte.

‘Jack? Zelfs oudere vrachtwagens, zoals die daar?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Weet ik veel. Ik bedoel, ze willen niet tegen je aan rijden, mama. Ze willen niet naar de gevangenis.’ Zonder op te kijken wist hij dat ze haar hoofd weer schudde.

‘Ja, maar je moet je zorgen maken over degene die zijn hoofd er niet bij heeft, Jack. Vorig jaar is er een Brits echtpaar doodgereden door een Franse vrachtwagen die precies hetzelfde deed: hij zat iemand te sms'en in de file en is toen zomaar over hen heen gereden. Hij wist niet eens dat hij het had gedaan, hij had ze volkomen platgereden.’

‘Dat heb je al eens verteld,’ mompelde Jack. Hij liet het mannetje heen en weer springen in een poging het volgende level te halen en niet meer aan zijn maag te denken.

‘O, god, ik kom te laat,’ mompelde zijn moeder met een blik op het dashboardklokje.

‘Voor wat?’

Ze aarzelde. ‘Ik heb iets om zes uur.’

‘Wat, bij de dokter?’

‘Nee, iets voor mijn werk.’

Hij keek naar haar in de spiegel. Haar stem deed weer zo vreemd, net als toen ze hem vertelde waarom ze vorige week met de trein naar Londen moest. Ze klonk vlak en kalm, alsof ze zichzelf dwong om rustig te blijven. Haar stem had geen enkele uitschieter naar boven of beneden. En haar ogen schoten een beetje opzij, alsof ze hem aankeek en toch ook niet.

Een glimp wit in de zijspiegel ving Jacks aandacht. Hij zag dat de witte vrachtwagen weer achter hun auto wilde invoegen.

Hij keek naar zijn moeder en wachtte tot zij het ook zag. Zijn maagkramp werd nog heftiger. Misschien was het de kramp die de woorden uit zijn mond perste. ‘Mam...’

‘Ja?’

Hij zag dat ze in de spiegel naar het knipperlicht van de vrachtwagen keek en haar mond viel woedend open. ‘Nee, niet nog een keer... Verdomme...’

Jack klapte zijn voetbalschoenen nog eens tegen elkaar en keek hoe de opgedroogde modder verstoof op de krant die ze daar had neergelegd. ‘Mam?’

‘WAT?’

Toen zijn stem weer klonk, was dat zo zachtjes dat hij zichzelf nauwelijks boven de overspannen motoren uit hoorde. ‘Ik had met het busje naar huis kunnen gaan. Dan had je me op school kunnen oppikken, want dat doet iedereen.’

Hij zag dat haar schouders verstrakten.

‘Het geeft niet. Ik wilde je zien spelen; het was de finale van het toernooi!’ zei ze en ze klonk weer schrill. ‘Hoezo, schaam je je voor je moeder?’

‘Dat zei ik niet,’ mompelde hij tegen zijn computerspelletje.

‘Want dan kom ik de volgende keer met een onderbroek over mijn hoofd.’ Ze trok een gezicht naar hem in de spiegel.

Hij glimlachte, ook al wist hij dat dat rare gezicht niet van haar was. Het was gestolen goed. Hij had gezien dat ze Gabe’s moeder bestudeerde toen die het deed. Gabe’s moeder deed het heel vaak en ze moesten erom lachen. Als Jacks moeder het deed, was het net alsof haar mondhoeken door wasknijpers omhooggetrokken werden. Twee minuten later lieten de knijpers los en gleed haar mond weer in zijn normale stand, waarbij de helft van haar onderlip permanent bedekt werd door haar bovenlip, stevig op zijn plek gehouden door haar tanden; haar gezicht een grimas die suggereerde dat ze zich intens concentreerde op iets wat ze met niemand deelde.

‘Leuk om Gabe vandaag te zien,’ zei ze. ‘Waarom vraag je niet of hij binnenkort een keer komt spelen?’

Jack hield zijn ogen op zijn spelletje gericht. Na wat ze deze week met hun huis had gedaan, zou hij nooit meer iemand vragen om langs te komen. ‘Misschien,’ mompelde hij.

‘O... Daar heb je ze. Zie je wel?’

Hij leunde voorover, keek uit het raam aan de passagierskant van de auto en zag een blauw flitslicht links achter hen. 'Politie,' mompelde hij, terwijl hij ingespannen voorover leunde. 'En... een brandweerwagen.'

'Echt?' Haar stem klonk als splinterend glas.

Hij zuchtte stilletjes en legde zijn spelletje neer. 'O, mam... Ik heb iets heel leuks te vertellen.'

'Hm?'

'Volgend trimester wil meneer Dixon mij als reserve voor het juniorenteam dat hij na school leidt.'

'O, ja?' Ze keek hem even aan. 'Dat is geweldig, Jack.'

'Maar dan moet ik ook 's woensdags na school trainen, dus misschien kan ik dan naar...' In de spiegel zag hij haar ogen wild heen en weer schieten tussen het blauwe licht en de vrachtwagen die inmiddels van baan wisselde en achter hen kwam rijden.

Het voelde nu alsof zijn maag in het midden stevig bij elkaar geknepen werd, zoals de snaren van de elektrische gitaar die hij met kerst van tante Sas had gekregen, en die hij een keer te strak had aangespannen om te zien wat er zou gebeuren.

'MAM!'

Haar blik schoot verward zijn kant op. 'WAT?'

'Waarom schuif je geen baan op? Vrachtwagens mogen daar niet rijden.' Bovendien zou ze dan verder van de uitgebrande auto verwijderd zijn die inmiddels om de hoek in de berm in het zicht kwam.

Zijn moeder staarde hem een secondelang aan. Uiteindelijk concentreerde ze zich weer op de weg. Daar was de wasknijperlach weer. 'Goed idee, kapitein,' zei ze opgewekt. 'Maar het gaat zo wel. Maak je maar geen zorgen, Jack.'

Hij zag dat ze haar ogen dwong om bij de hoeken te rimpelen, net als die van Gabe's moeder. Maar de ogen van Gabe's moeder waren warm en blauw, omringd door lachrimpels en vriendelijke sproetjes. Jacks moeder had stille ogen, als amberkleurig glas. Ze lagen in huid die zo wit en glad was als oma's porselein, met donkere kringen eronder.

Hij wist dat zijn moeders extra rimpelige lachje bedoeld was om hem duidelijk te maken dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Hij was pas tien en driekwart jaar oud, sprak uit die blik. Zij was de volwassene. Zij was de baas en er was niets aan de hand.

Jack wreef over zijn maag en hield de vrachtwagen scherp in de gaten via de zijspiegel.

O, god, ze was zo ontzettend laat. Ze mocht deze afspraak niet missen. Het verkeer schoof als een harmonica de A40 op, de stad in, om ook daar de boel te laten vastlopen.

Kate verliet de overvolle hoofdweg, schoot door de achterafstraten van Oost-Oxford en nam routes die de toeristen niet kenden. Ze stuitte over verkeersdrempels, omzeilde troepen fietsers en foutgeparkeerde huurbusjes die de gammele studentenhuisen voor de zomer kwamen ontruimen. Waar slechts plaats was voor één auto, in straatjes die zo smal waren dat auto's op de stoep moesten parkeren, baande zij zich een weg, glimlachend zwaaiend naar de rij tegemoetkomend verkeer en haar blik afgewend van hun gemimede beledigingen.

'Ze zijn er!' schreeuwde Jack toen ze eindelijk de welkome breedte van Hubert Street in reden.

Verdomme. Hij had gelijk.

Richards zwarte terreinwagen stond zoals gewoonlijk keurig voor haar huis geparkeerd, waarbij hij de oprit voor haar had vrijgelaten. Een doos roze tissues op het dashboard kondigde de aanwezigheid van Helen aan. Natuurlijk waren ze er al. Ze waren waarschijnlijk stipt om vijf uur aangekomen. Zo graag wilden ze hem van haar afpakken.

'Ik zie het,' mompelde ze en ze reed de oprit op en remde abrupt voor de poort aan de zijkant van het huis. 'Oké, hollen. Ik ben al laat.'

Ze kwamen de auto uit met handen vol plastic zakken met Jacks schoolkleden, lege papiertjes van het snoep na de wedstrijd en zijn huiswerkmap voor het weekend.

'Hoi!' riep Jack al zwaaiend.

Helen zei ‘hallo’ van achter de gordijnen in Kate’s zitkamer, waar bij haar wat naar binnen staande voortanden haar een wonderlijk meisjesachtige lach gaven voor een vrouw van in de zestig.

Kate gromde inwendig. Waarom bleven ze niet in hun auto wachten? Die huissleutel was alleen bedoeld voor als ze op Jack pasten. Niet om zichzelf binnen te laten als zij te laat was. Ze probeerde zich voor de geest te halen hoe het huis eruit had gezien toen ze die ochtend wegging. In wat voor staat verkeerde de badkamer? Had ze haar beha’s wel van de radiator gevist?

Toen herinnerde ze zich wat er boven was.

O, nee.

Ze sloeg haar ogen neer, smeed het portier dicht en deed de auto op slot. Ze had het hun eigenlijk moeten vertellen voor ze het zouden zien. Ze had het moeten uitleggen. Nog altijd met haar hoofd omlaag beende Kate achter Jack aan naar de voordeur.

‘Hallo! Ben je nu alweer gegroeid, jongeman?’ riep Helen uit, terwijl ze de deur opengooide.

‘Sinds vorige week niet meer geloof ik, Helen,’ zei Kate. Waarom deed ze dat? Ze wisten allemaal dat hij klein was. Wat schoot Jack ermee op als ze deden alsof dat niet zo was?

‘Alles oké, Kate?’ riep Helen terug. ‘File?’

‘Yep. Sorry.’ Kate kon er niets aan doen. Ze knarste met haar tanden, terwijl ze zich omdraaide om de deur achter zich dicht te doen.

‘Geef die maar aan mij.’

Plug haalde ze haar kaken van elkaar en ze draaide zich om, terwijl Richard met ferme passen en met uitgestoken handen op haar af kwam. Hij vond het duidelijk totaal niet ongemakkelijk dat hij het huis van zijn schoondochter was binnen gegaan. Zijn imposante gestalte vulde de hele hal. ‘Hoe ging het? File?’

‘Hm. Sorry,’ mompelde ze, terwijl ze hem Jacks huiswerk gaf. Richards gebruikelijke geur van pijptabak en Dettol dreef over haar heen.

Ze bleven even met onhandige vingers staan tijdens het overdragen van de plastic tas. Kate keek op naar Richards bruine ogen en

wachtte tot hij had gecheckt dat Jack buiten gehoorsafstand was, om vervolgens naar de overloop boven hen te kijken en haar daarna strak aan te kijken, ernstig en vragend. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan draaide hij zich om en hobbelde achter Helen en Jack aan naar de keuken aan de achterkant van het huis, grijnzend door zijn grijzende baard bij de aanblik van zijn kleinzoon.

‘Dus u hebt hen bruut verslagen, meneer?’ baste hij tegen Jack, die een muffin in zijn mond propte.

Kate keek langs de trap omhoog.

Het was er nog.

Het was Richard alleen niet opgevallen. Interessant.

Ze keek op haar horloge. Tien voor halfzes. Om zes uur precies had ze een afspraak met die vrouw in Noord-Oxford. Het was zo druk op de weg dat ze wel met de fiets moest. Met halfgesloten ogen maakte Kate wat berekeningen. Vierendertig... Eenentachtig... Of was het tweeëntachtig? Verdomme, ze had die nieuwe laptop nodig. Enfin, het was hoe dan ook hoog.

Ze schudde haar hoofd en deed haar ogen weer open. Het moest maar.

Ze liep achter Richard aan de keuken in, trok een kastje open en boog naar voren om haar fietshelm te pakken. ‘Helen, vind je het erg als ik er meteen vandoor ga?’

‘Natuurlijk niet, kindje,’ antwoordde Helen, die bij het aanrecht een beker vulde. ‘Heb je iets interessants te doen?’

‘Eh... Gewoon een vrouw die misschien een renovatieklus heeft,’ zei Kate zonder Helen aan te kijken.

‘Waar?’

‘In Summertown.’

‘O, nou, succes dan maar, lieverd.’

‘Bedankt.’ Kate draaide zich om en zag dat Jack met een mond vol muffin zijn opa’s vraag over de einduitslag van de toernooifinale probeerde te beantwoorden. Hij grijnsde en stak twee vingers op, als Winston Churchill.

‘Peace, man,’ bulderde Richard. ‘Net als in de jaren zestig. Nee!’

Twee-twee gelijk, dan? Nee? Wat dan? Er kwam een konijntje het veld op?’ Richard grinnikte, met zijn armen om zijn rugbyborst geslagen, terwijl zijn kleinzoon zijn hoofd schudde om zijn grapjes. ‘Wat? Twee-nul, dan?’

Jack knikte lachend, zodat er kruimels uit zijn mond vielen.

‘Ooo, goed gedaan!’ Helen klapte in haar handen, met wangen zo roze als cupcakes.

‘Goed gedaan!’ riep Richard uit. ‘Was hij goed, moeders?’

Kate griste haar helm achter uit de kast en kwam overeind. ‘Heel goed. Dat was een heel mooie redding, hè?’ Toen ze zich omdraaide, was ze verrast om Helen en Jack samen te zien. Ze voelde een steek van teleurstelling.

Jack was een kloon van zijn oma. Dat was niet te ontkennen.

Kate gespte haar helm vast terwijl ze naar hen keek. Hoe was het mogelijk? Hoe wanhopig graag ze ook wilde dat het haar van haar zoon donker en woest zou worden als dat van Hugo, of dat zijn groene ogen ineens bruin werden, toch leek Jack op Helen en Saskia. Zoals hij daar zat, met zijn armen om zijn oma, waren de overeenkomsten pijnlijk duidelijk. Hetzelfde lichte haar dat net iets te fijn was voor het lange skaterboykapsel dat hij per se wilde; fijne trekken die immuun zouden blijven voor de neusbobbels en breder wordende kaaklijnen die zijn vriendjes van hun kinderlijke schoonheid beroofden; de smetteloze huid die zo snel bruin werd en waar Kate’s donkere moedervlekken of de wilde wenkbrauwen van Richard en Hugo geen vat op kregen.

Nee, hij was al bijna elf. Er zou nu niets meer veranderen. Jack zou een lichamenlijk ongecompliceerde volwassene worden, net als zijn oma en tante, zonder de vertrouwde kenmerken van zijn vader.

Kate ging rechtop staan en probeerde ergens anders aan te denken. Ze liep naar de koelkast en trok die open. ‘O, trouwens, Helen, ik heb dit gemaakt voor vanavond,’ zei ze, terwijl ze er een ovenschotel uit haalde en het deksel optilde. ‘Het zijn groenten met linzen. En wat aardappels...’

Kate zweeg. Ze keek naar de donkerbruine plakkerige massa van

de stoofschotel. Er zat een paar centimeter minder in dan toen ze de schaal die ochtend in de koelkast zette. ‘Jack, heb jij hier soms al van gegeten?’ vroeg ze, en ze keek geschrokken achterom.

Hij schudde zijn hoofd.

Kate’s blik schoot naar de sloten op het keukenraam en de achterdeur. Allemaal intact. Toen draaide ze zich met een ruk om om het raam aan de zijkant van het huis te checken – en kwam daardoor oog in oog met Helen, die achter haar was gaan staan.

Die haar observeerde.

Helen schonk Kate een lachje, nam de ovenschotel voorzichtig van haar over en zette hem terug in de koelkast. ‘Maak je over ons nu maar geen zorgen, Kate. We zijn onderweg hierheen even bij Marks & Spencer langs geweest. Ik heb zalm en nieuwe aardappeltjes gehaald, met wat sla.’

Kate zag de zalm in haar koelkast liggen, op de plank boven de ovenschotel, en ze voelde de golven van Helens vastberadenheid op zich afkomen. ‘O. Maar ik heb het speciaal voor vanavond gemaakt. Echt. En er is nog genoeg voor jullie drietjes. Ik snap alleen niet waarom er al zo veel van is verdwenen. Het lijkt wel alsof –’

‘O, het is vast wat ingezakt in de schaal bij het afkoelen,’ onderbrak Helen haar, en ze keek met een geruststellende glimlach naar Jack. ‘Nee, Kate. Bewaar het maar voor morgen.’

Kate wierp een blik in haar koelkast. Had Helen gelijk? Ze tilde het deksel nog eens op om te controleren of ze een vage lijn van ingedroogde ovenschotel kon zien, het bewijs van de oorspronkelijke hoogte.

Er was niets te zien.

‘Absoluut,’ baste Richard. ‘Wel zo gemakkelijk voor jou.’

Richard en Helen samen. Twee tegen een, zoals altijd.

‘Oké,’ hoorde ze zichzelf zwakjes zeggen. Ze deed het deksel weer op de schaal en duwde de koelkast dicht. Dan aten ze toch lekker die verdomde zalm van hen. Jack hield niet eens van zalm. Hij at het alleen uit beleefdheid.

‘Zeg, jij bent vast uitgehongerd, of niet, lieverd?’ vroeg Helen aan

Jack, en ze nam Kate's schort van het haakje en bond hem voor. Er zat een spetter tomatensaus op van de ovenschotel van die ochtend, zag Kate, en die zou nu een afdruk op Helens witte zomervestje maken. Ze wilde er iets van zeggen, maar bedacht zich.

'Goed...' zei Kate aarzelend, met een blik op de klok. 'Tussen haakjes...'

Ze keken allebei op.

Jack keek naar het tafelblad.

'Ik heb... Zijn jullie al boven geweest?' Ze wees naar het plafond.

Ze schudden hun hoofd.

'Nee, kindje,' antwoordde Helen. 'Hoezo?'

Kate keek naar Jack. Die hield zijn blik op tafel gericht en at langzaam het laatste restje muffin op.

'Nou ja, ik heb geen tijd om het uit te leggen, maar in elk geval, jullie moeten je geen zorgen maken. Het is alleen...'

Ze keken haar afwachtend aan.

'Ik had geen keuze. En nu is het gebeurd. Dus, tot straks.'

En daarmee liep ze haar huis uit – háár huis – boos dat ze hun überhaupt een verklaring verschuldigd was.

Lees verder in *Een goede moeder*.

Van Louise Millar verscheen tevens:

Kom je spelen?

Voor mijn man, met veel liefs

Eerste druk 2013

Oorspronkelijke titel *Accidents Happen*

First published in the UK in 2013 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2013 Louise Millar

The right of Louise Millar to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Steve Allsopp/Arcangel Images

Auteursfoto omslag Steve Millar

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1266 8

ISBN e-book 978 90 325 1355 9

NUR 305

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.